

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 732/2014
14.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Соње Павловић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.М. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.М. - адвоката А.З., окривљеног В.Ђ. - адвоката И.Т. и окривљене Љ.Ђ. - адвоката Н.Д., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6603/13 од 11.02.2014. године, у седници већа одржаној 14.08.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

І ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6603/13 од 11.02.2014. године.

ІІ ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољени, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених В.Ђ. и Љ.Ђ., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6603/13 од 11.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године, ставом І изреке, окривљени З.М., Љ.Ђ. и В.Ђ. оглашени су кривим и то окривљени З.М. због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 07.02.2011. до 22.10.2012. године, а окривљена Љ.Ђ. и окривљени В.Ђ. због извршеног продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ, за које их је суд осудио на казне затвора сваком у трајању од по четири године и осам месеци у које им је урачунато време проведено у притвору, сваком, почев од 22.01.2011. до 22.10.2012. године.

Истом пресудом на основу члана 246. став 7. КЗ од окривљене Љ.Ћ. одузето је 3.025,62 грама опојне дроге ... распоређене у три пластичне кесе облепљене провидном фолијом, пет пластичних кеса са укупно 3,96 грама опојне дроге ... у смеси са лидокаином, креатином, фенацитином и лактозом, шест пластичних кеса облепљених браон лепљивом траком и умотаних у провидну фолију у којима се налазило укупно 263,24 грама опојне дроге ..., док је на основу члана 87 КЗ према окривљеној Љ.Ћ. изречена мера безбедности одузимања предмета 349,88 грама креатина и једна електронска вагица за прецизно мерење марке КЛ-128. Одређено је да ће суд о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно, посебним решењем.

Истом пресудом, ставом II изреке, окривљени З.М., Љ.Ћ. и В.Ћ. су, на основу члана 355. став 1. тачка 2. ЗКП-а, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6603/13 од 11.02.2014. године, усвајањем жалби, браниоца окривљеног З.М. и браниоца окривљеног В.Ћ., преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године, у погледу одлуке о казни, у односу на окривљеног З.М. и окривљеног В.Ћ., тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног З.М. за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим-неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ осудио на казну затвора у трајању од три године и осам месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 07.02.2011. до 22.10.2012. године, те је окривљеног В.Ћ. за извршено кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим-продужено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ осудио на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 21.01.2011. до 22.10.2012. године, док су жалбе браниоца окривљеног З.М. и браниоца окривљеног В.Ћ. у преосталом делу, као и жалбе браниоца окривљене Љ.Ћ. и Вишег јавног тужиоца у Београду одбијене као неосноване и потврђена у непреиначеном делу пресуда Вишег суда у Београду К 235/11 од 22.10.2012. године.

Бранилац окривљеног З.М., адвокат А.З. на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а поднео је, против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости због повреде одредбе из члана 438. став 2. тачка 1. у вези члана 485. став 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да на основу члана 492. ЗКП-а укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред новим већем или да преиначи другостепену пресуду тако што ће окривљеног З.М. ослободити од оптужбе, те да у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се издржавање казне затвора одложи до окончања поступка по овом захтеву.

Бранилац окривљеног В.Ћ., адвокат И.Т., на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а поднео је против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2.

тачка 2. у вези члана 485. став 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да укине побијане пресуде и донесе одлуку којом се овај окривљени ослобађа од оптужбе, те да у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се издржавање казне затвора одложи до окончања поступка по овом захтеву.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене Љ.Ђ., адвокат Н.Д., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. (члана 368. став 1. тачка 11. старог ЗКП-а) и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да укине у целини или делимично првостепену одлуку и одлуку донету у поступку по редовном правном леку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку, те да предмет врати на поновну одлуку првостепеном или Апелационом суду и нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи у целини или делимично првостепену и другостепену одлуку или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку, те да у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до окончања поступка по овом захтеву.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у поднетом захтеву, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, бр.72/2011) нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М. је неоснован.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., адвоката А.З., се правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, наводима да су исте пресуде засноване на недозвољено прибављеном доказу, који је био кључни доказ за погрешно утврђивање чињеничног стања и доношење осуђујуће пресуде у односу на овог окривљеног. Наиме, одбрана је на становишту да је суд у недостатку релевантних доказа потпуно незаконито увео у доказе једини материјални доказ „отисак прста“. Да није било „имагинарног отиска прста“ не би било ни осуђујуће пресуде јер је, према ставу одбране, кривично дело учињено од стране полиције и тужилаштва. Узимање делимичног отиска прста извршено је у супротности са одредбом члана 238. став 3. ЗКП-а, јер је отисак прибављен на основу усменог одобрења јавног тужиоца иако је (с обзиром да је за предметно кривично дело прописана казна затвора преко 10 година) одобрење морао дати истражни судија. Суд је морао, у смислу члана 84. ЗКП-а, издвојити из списка наведени незаконито прибављени доказ.

Врховни касациони суд ове наводе одбране окривљеног З.М., у поднетом захтеву, оцењује као неосноване. С обзиром на то да је одбрана окривљеног З.М.

исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, уз идентично образложење, већ истицала у поступку по редовном правном леку, те да је жалбени суд дао детаљне и исцрпне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, то, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а Врховни касациони суд упућује на разлоге дате на страни пет другостепене пресуде.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених В.Ђ. и Љ.Ђ. су недозвољени.

Захтевима бранилаца ових окривљених правноснажне пресуде се побијају због повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 11, члана 438. став 2. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП-а, за његово подношење.

У вези с тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети иако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП-а прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези став 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а.

У предметним захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених В.Ђ. и Љ.Ђ. није указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека – захтева за заштиту законитости, већ се дају детаљни разлози за битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, које повреде не представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Код напред наведеног, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, члана 491. став 1. ЗКП-а, те члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**

